

Sygn. akt II W 762/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.09.2015 r.

sprawy przeciwko

P. C. urodz. (...) w M.

córki K. i U. z d. K.

obwinionej o to, że: w dniu 18 stycznia 2015 roku o godz. 13.10 w msc. O. na ul. (...) kierując pojazdem marki C. o nr rej. (...) przekroczyła dozwoloną prędkość 50 km/h o 24 km/h, jadąc z prędkością 74 km/h,

tj. za wykroczenie z art. 92a k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinioną P. C. za winną popełnienia zarzucanego jej we wniosku o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza jej karę 200 (dwustu) złotych grzywny.

II. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 200 (dwieście) złotych.

Sygn. akt II W 762/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 22 września 2015 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona P. C. w dniu 18 stycznia 2015 r. jechała samochodem marki C. o nr rej. (...), około godziny 13.10 przejeżdżała przez O.. W miejscu tym obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h, gdyż był to teren zabudowany. Obwiniona poruszała się z prędkością 74 km/h, czyli przekroczyła dopuszczalną prędkość o 24 km/h. Obwiniona przed zdarzeniem nie była karana za wykroczenia w ruchu drogowym.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionej (k.10v),

- zeznania M. K. (k.30-31),

- notatka urzędowa (k.5),

- zaświadczenie (k.25).

Obwiniona w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła złożenia wyjaśnień (k.10v). Po zawiadomieniu o terminie rozprawy (k.29) obwiniona nie stawiała się nią bez usprawiedliwienia.

Wyjaśnienia obwinionej zasługują na wiarę gdyż znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k.5) i zeznaniach M. K. (k.30-31).

M. K. zeznał (k.30-31), iż pamiętał tylko tyle, że chodziło o kontrolę drogową. Po zapoznaniu się z treścią swojej notatki, dodał, że na pewno zmierzono prędkość jazdy obwinionej. Obwiniona zachowywała się historycznie, powoływała się na to, że była funkcjonariuszem wywiadu wojskowego.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k.5), a obwiniona potwierdziła je w swoich wyjaśnieniach (k.10v).

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.5) i zaświadczenia (k.25) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionej nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu mechanicznego na drodze publicznej wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Obwiniona naruszyła jeden z podstawowych warunków bezpiecznego korzystania z drogi publicznej w postaci prowadzenia pojazdu z prędkością administracyjnie dopuszczalną, wyrażonego w art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Przepis ten przewiduje, że w obszarze zabudowanym dopuszczalna prędkość w godzinach od 5-ej do 23-ej wynosi 50 km/h.

W dniu 18 stycznia 2015 r. obwiniona jechała samochodem marki C. około godziny 13.10 w obszarze zabudowanym z prędkością 74 km/h. Przekroczyła dopuszczalną prędkość o 24 km/h, czyli jechała prawie o 50 % szybciej niż można było. Wprowadzenie ograniczenia prędkości, zwłaszcza w obszarach zabudowanych, ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co uzasadnione jest ruchem pieszych i zmniejszoną widocznością na drodze.

Czyn obwinionej należy zakwalifikować jako wykroczenie z art. 92a k.w., gdyż polegał na tym, że obwiniona naruszyła obowiązujące ograniczenia prędkości w poruszaniu się pojazdami mechanicznymi.

Obwiniona ma 34 lat, jest panną, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie miała pracy (jak wynika z oświadczenia z k.10), nie popełniła wcześniej wykroczeń w ruchu drogowym (k.25), nie była karana (k.24).

Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był mały, gdyż obwiniona rażąco naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i okazała rażące lekceważenie dla zasad bezpieczeństwa w tym ruchu. Stopień winy obwinionej również nie był mały, gdyż naruszenie dopuszczalnej prędkości było znaczne.

Kara powinna przekonać obwinioną i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla

norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by stosować się do istniejących ograniczeń prędkości, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Obwiniona rażąco naruszyła zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, poprzez znaczne przekroczenie dopuszczalnej prędkości. Kara powinna przekonać obwinioną, że pojazdy mechaniczne należy prowadzić z prędkością dostosowaną do warunków drogowych i nie wyższą niż dopuszczalną.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność wykroczeń w ruchu drogowym i znaczne przekroczenie prędkości w ruchu drogowym, jako istotne okoliczności łagodzące zostały uwzględnione nie popełnianie przez obwinioną wykroczeń drogowych wcześniej (k.25) i jej niekaralność (k.24).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 200 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinioną, że pojazdy mechaniczne należy prowadzić zgodnie z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniona jest młodą osobą i nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma zatem możliwość zwrotu poniesionych na rozpoznanie sprawy koszty, które nie powinny być przerzucane na ogół podatników.